

Loutka

Michael Foret

Možná z loutky jednou vyvleču svou nit.
Začne plakat, začnu prvně trošku žít.
Bolet jí to bude, vidím, že krvácí.
Někdy špetku prachu z očí odmíst postačí.
O kousek dál se posouvá,
o kousek dál stojí.
Můj zítřek se blíží, velkej pán, co střechy boří.
Můj zítřek se blíží ...
Možná až svou loutku jednou opustím,
budu chápat vše, co vím a co procítím.
Na louce za zdí se všechno promění.
O kousek dál se posouvám,
o kousek dál vidím.
Můj zítřek se blíží, velkej pán, co střechy boří.
Můj zítřek se blíží, každej z nás svý zítřa má.
Zítřek se blíží nám.
Možná z loutky jednou vyvleču svou nit.
Začnu dýchat, začnu zas svým pánem být.
Na louce za zdí se všechno promění.
O kousek dál ...
Zítřek se blíží, velkej pán, co střechy boří.
Můj zítřek se blíží, každej z nás svý zítřa má,
Zítřek se blíží nám..